NEA HUND

Nr. 2 Høst 1999 Årgang 17

Vi gratulerer Ingeborg (Lita) Borseth og Insetlia's Black Bear (Bamse) med UtstillingsChampionatet og det flotte resultatet på Steinkjer - 5.BIS!

Lederen har ordet!

Hei igjen, alle sammen!

Ja så er sommerferien over for de aller fleste og høsten med mørke kvelder står for tur atter en gang. Denne våren og sommeren har for mitt vedkommende vært en aktiv og morsom tid. I mai startet eg og Bonnie med sportrening ilag med brukshundgjengen, noe som har gitt nye dimensjoner i trening med hund. Dette er noe vi begge to synes er kjempe morro!

Andre helga i juni deltok vi på blodsporprøve i Ogndalen i Steinkjer og kom hjem med en førstepremie. Den positive opplevelsen det gav gjorde meg bare ennå mer motivert til sportreningsarbeid, så vi har trent jevnt og trutt hele sommeren. Vi deltok på vår andre sporprøve på Hovin nest siste helga i august, noe som resulterte i en andrepremie.

Ellers så har det vært Selbumartna'n, og STBK hadde "stand" på samme plass som i fjor. I år hadde vi loddsalg i tillegg til kastekonkurransen. Vi var veldig heldig og fikk sponset mange fine premier fra annonsørene i bladet: ***En fin takk til alle de som støttet STBK med premier til Martna'n!*** *Ellers hadde vi hundekjøring for barna i år også, og det var veldig populært. Klubben hadde på forhånd investert i en sacco-vogn til, slik at flere hunder kunne kjøre samtidig. Det så unektelig ganske flott ut når to vogner kom kjørende etter hverandre. Det ble mye springing på meg i år også. Men - det gav klirrende mynt i kassa til klubben. En stor takk til værgudene som gav oss glimrende Martna's vær siste dagen, hvilket gjorde at STBK fikk inn nesten kr. 9000,- totalt.*

Det har vært miljøtrening ved Selbutunet hele sommeren, denne foregår nå hver onsdag kl. 19.00. Og det er nettopp startet valpekurs hvor 6 stykker har meldt seg på, kurset foregår mandag og torsdag kl. 19.00 og vil fortsette ut september.

Ellers er agilitybanen flyttet til Selbutunet, så nå er det mulighet for de som har lyst å komme og prøve løypa med hundene sine!

Ha en fin høst alle sammen

Hilsen Sigrid

STBK

Leder	Sigrid Edvardsen	73819916
Sekretær	Svein Åkervik	73819300
Kasserer	Olga Mari Hammerfjell	73818719
Styremedlemmer		
	Gustaf Spets	73819606
	Wenche R. Krogstad	73817547
Varamedlem		
	Grethe M. Nykkelmo	73817644
Støttekomite		
	Elin Setseng	73818132
	Thorill Sørflakne	73817350
Valgkomite		
	Grethe M. Nykkelmo	73817644
	Anne-Mari Bårdsgård	73818632
Revisorer		
	Ivar S. Hanem	73817832
	Frode Langseth	73819935
Materialforvalter		
	-	

Stoff til NeaHund sendes til:
Wenche Randi Krogstad
Nordlia 9, 7580 Selbu

NEA HUND

Organ for Selbu Trekk- og Brukshundklubb

Utkommer 3 ganger pr. år.
Abonnement oppnås ved minst å tegne støttemedlemskap i STBK.

Redaktør:
Wenche Randi Krogstad
tlf.: 73 81 75 47

Skrevet og kopiert ved
Selbu DataSats

Medlemskontingent pr kalenderår:

Familiemedlemskap	kr. 125,-
Hovedmedlem	kr. 100,-
Støttemedlem	kr. 50,-

Klubbens bankgirokontonummer:
4285 07 90234

Manusfrist til NeaHund nr. 3-99
er 15. desember 1999

Siden sist og framover

- ved Wenche -

Tiden flyr og sommeren er snart et litt vemodig minne om lange dager, passe variert vær og lange, fine turer i skog og mark. Klubben har hatt ganske høyt aktivitetsnivå siden sist. Dressurkurset ble avsluttet sist i juni og da var det bare å gyve løs på martna'n. Og hele tiden har miljøtreninga pågått, nå også i nyoppsatt agilitybane på Selbutunet, og sporgjengen har trent iherdig mot stadig nye mål i form av sporprøver.

Dressurkurset ble som sagt avsluttet sist i juni og da med appellmerkeprøve. 11 ekvipasjer startet opp med god spredning i raser, alder og ferdighetsnivå. Det var 2 østsibirske laikaer, 1 elghund, 1 gordonsetter, 1 irsk/engelsksetter, 1 finsk støver, 1 bordercollie, 1 riesenschnauzer, 1 landseer, 1 hollandsk gjeterhund og 1 cocker spaniel. Noen falt i fra underveis som det bruker å gjøre, men 8 fulgte stort sett kurset helt fram til siste kveld. Og selv om ikke appellmerkeprøven er obligatorisk for deltakerne på dressurkurs, meldte 9 stk. seg på medregnet 2 ekvipasje fra et tidligere kurs saamt kursleder for dette dressurkurset, Lita Borseth. Dommer var Elinor Antonsen fra Trondheim, også kjent fra Brukshundspalten i Hundesport og meget aktivt medlem i Nidaros Brukshundklubb. De som besto prøven var:

Jorunn Wesche m/Ronja (samojed)
Lita Borseth m/Eddo (schäferhund)
Elin Setseng m/Mira (hollandsk gjeterhund)
Wenche R. Krogstad m/Momo (cocker spaniel)

Gratulerer!
Og vi håper selvsagt de andre ekvipasjene prøver igjen så snart anledningen byr seg.

Klubbens aktivitet på Selbumartnaen står omtalt annet sted i bladet.

Miljøtreninga ble jo flyttet til Selbutunet i vår. Der leier STBK klubbrom m/adgang bad, treningsplass for diverse appelløvelser o.l. og ikke minst stor grasbane til agilitybanen vår. Sistnevnte vil bli gjerdet inn slik at alle kan trene med løs hund uten å være redd for at den skal løpe etter første og beste hare/rådyr/rev - som det er en hel del av der oppe - eller like gjerne joggere, hestetrenere og biler. Noen nye hinder skal lages og noen gamle må fornyes. Høres dette spennende ut? Kom oppover og prøv - det er kjempemorsomt!

Pr. dato har vi startet opp med valpekurs to dager i uka med 6 deltakere. Dette vil holde på fram til 20. september.

Søndag 13. juni tok fire av oss fra brukshundgjengen turen til Ogndalen øst for Steinkjer. Der har vi høstet heder og ære før, men denne gangen stilte vi med to ferske ekvipasjer og en junior-rekrutt på hundesiden. Håpet om at noen av oss skulle lykkes var likevel til stede.

Resultatet ble over all forventning - ferskingene Sigrid m/Bonnie (labrador) og Svein m/Yoshi (akita) greide brasene og gikk til henholdsvis 1. premie og 1. premie m/HP og prøvens 3. beste hund. Kjempeflott! De to "drevne" førerne Stig m/Suki (akita) og undertegnede m/rekrutt Momo (cocker) endte opp med sau i sporet og ble tildelt hver vår smultring (0. premie). Hjem og trene mere!

Våre stolte "førstereisfarere" med dagens resultat - Svein m/Yoshi, 1. pr. m/hp og Sigrid m/Bonnie, 1. pr.

Undertegnede - sporprøvedeltaker siden 1992 - mottar trøstegevinst - en smultring - for 0. pr. av prøveleder Tove Ramberg.

Vår første blodsporprøve

- av svein Åkervik -

Har du hund kan du godt bruke den til noe. Det vil gi en berikelse både for hunden og deg.

Dette var utgangspunktet, da jeg med god hjelp meldte på Yoshi (Akita Inu tispe 2½ år) til blodsporprøve. Prøvene ble holdt lørdag 12.6.99 og søndag 13.6.99. Det var Norsk Retrieverklubb, avd. Nord-Trøndelag, som sto som arrangør. Jeg skulle delta søndag 13., og oppmøtested var en eller annen plass i Ogndalen ved Steinkjer. Det eneste jeg visste med sikkerhet, var at hunden og jeg skulle gå et blodspor, som hadde ligget natta over og litt til. Hvilke regler det var, og hvordan jeg skulle gjøre det best mulig, hadde jeg ikke helt klart for meg, men så snart påmeldingsavgiften var sendt inn, var det ingen vei tilbake. Trøsten var at det var andre og erfarne ekvipasjer fra Selbu, som skulle delta på samme prøve.

Forberedelser

Det ble litt tid mellom påmeldingen og prøven, og de to treningene vi rakk, ble benyttet til å "finpusse" ferdighetene. Det jeg følte jeg hadde mest behov for, var å bli flinkere til å lese hundens oppførsel når den gikk på spor, og gjennom dette prøve å se om det var blodsporet den gikk på, eller om det var andre odører som fenget interessen mer. Da tidligere treninger hadde vist at Yoshi gjorde jobben sin, følte jeg at jeg hadde fått litt taket på dette med å legge spor. Avstanden mellom merkebåndene ble justert etter "latskapsprinsippet", for jeg regnet med at vi sammen ville finne den rette kursen.

Med friskt mot startet dyret å gå sporene, og det gikk som vanlig på skinner, men etter bare 100 - 200 meter var det slutt. Da var det andre ting som pirret en nysgjerrig nese. Enda dårligere ble det, da han som gikk bak og holdt i tauet ikke hadde peiling på hva som foregikk, men heller gikk og myste etter det neste merkebåndet. Begge treningene gikk ut fra min oppfatning helt elendig, selv om Wenche Randi Krogstad og de andre som var med, trøstet så godt de kunne. Men den dårlige følelsen hadde festet seg, og jeg vurderte muligheten for å trekke oss fra prøven.

Som et siste forsøk på å få opp selvtilliten, sto jeg tidlig opp to dager før prøven, og la et blodspor inne i områdene ved Ausa. Det var endel sauer, som skranglet omkring med bjellene sine der, men jeg fant ut at det måtte være en fin ekstrautfordring. Nå merket jeg grundig, og ventet til kvelden, for å finne ut om det var noen vits i å bruke en hel dag på en konkurranse jeg ikke visste hva var. Like før det ble umulig å se merkebåndene på grunn av mørket, var godbiten i enden plassert, og Yoshi la trøstig av sted. Nå gikk hun hele sporet uten en eneste nøling, og motet steg mange hakk. Etter at godbiten var fortært, og elgskanken var båret til bilen, kjørte jeg hjem og skrøt uhemmet av hvilken fantastisk sporhund vi hadde.

Nå gjelder det

Søndagen kom helt uten konkurransenerver, og kl. 06.00 møtte jeg Wenche Randi Krogstad, Stig Meier Berg og Sigrid Edvardsen på Brennmyra. Været var pent, og det så ut til å bli en fin dag. Vi kom i god tid fram til stedet der prøvene ble holdt, og vi var med på trekningen av hvilke spor vi skulle gå. Rundt meg så jeg forskjellige folk som helt tydelig hadde vært med på dette før, og jeg syntes å spore en stor selvsikkerhet hos enkelte. Dette kunne bety to ting, enten hadde de skikkelig peiling, eller så bare lot de som. Uansett, jeg hadde fortsatt ingen nerver før konkurransen startet, og tilfredsheten var stor da vi trakk spor nr. 5. Det ville medføre lite venting før prøven, og jeg slapp å få tid til å tenke ut mange lure måter å løse vår oppgave på. Ventetiden gikk med til å lufte Yoshi, og å finne starten på det sporet jeg skulle gå.

Da jeg parkerte i vegkanten ved spor 5, skjønte jeg at de to første sporene allerede var avviklet. Dette, delvis fordi det kom ei meget hissig dame kjørende oppover. Hun hadde klare formeninger om dommeren og sporleggeren, og ga verbalt uttrykk for dette til en kjenning, som sto og ventet på å gå spor. Ja da hadde jeg beviset, blodsporprøver er blodig alvor. Siste del av ventingen ble brukt til en prat med ei trivelig dame som skulle gå spor nr. 4 med en av sine to hunder. Dessverre hadde hun et problem. Hunden hennes var så redd veps at den bare ved å høre summingen, gjemte seg langt under bilen. På tross av dette problemet, klarte hun og hunden seg meget bra.

Det ble snart vår tur, og Yoshi som hadde slappet helt av i hundeburet, skjønte fort at nå var det klart for innsats. Etter å ha hilst på dommer og sporlegger, ble sporselen satt på og sporlina festet, før jeg meldte at ekvipasjen var klar til dyst.

Jeg hadde sett at det var et merkebånd litt inne i skogen, og regnet med at det var starten, men til min overraskelse opplyste sporleggeren, at sporet startet bare to meter fra der jeg hadde parkert. Yoshi ble ført fram til blodgropa, og gitt ordren "Søk Spor". Etter å ha snust litt i gropa, luntet hun trøstig i vei, mange grader ute av kurs ut fra det første merkebåndet. Hun gikk lina ut, og snudde seg for å se etter hvor det ble av meg. Da var det at dommeren utbrøt, -Dette skal bli interessant.... Jeg ble stående rolig uten å si noe, og plutselig kom hun litt tilbake og gikk inn på sporet. Nå så jeg at hun virkelig gikk på det riktige sporet, for farten var passe, og nesen var i bakken. Hun gikk grundig til verks, og snart var vi kommet langt bort fra det eneste

merkebåndet, som hadde vist retningen på sporet. Dommeren og sporleggeren kom litt bak oss, men fulgte godt med i det tempoet vi hadde. Ca. 200 m inne på sporet, slo Yoshi til høyre, og fortsatte i samme tempo. Det var første vinkel, konstaterte jeg, uten å si noe til de to bak, men fikk en skikkelig støkk da jeg selv kom til stedet hun hadde svingt. Nå snuste hun seg videre i et helt markert elgtråkk. Det var spor etter mange klover, og angsten for at blodsporet for hennes del var glemt, krøp oppover ryggen og inn under capsen. Før jeg stoppet henne, husket jeg heldigvis rådet om at man aldri skal tvile på hunden, så lenge man ikke er helt sikker på at den har gått av sporet. Det reddet meg, for etter ca. 20 m i elgtråkket, fikk jeg øye på et avtrykk av en elg som hadde gått med støvler, og jeg skjønte at det var sporleggeren som hadde forsøkt å spille meg et puss. Selvsikkerheten var med ett tilbake, men det varte ikke så lenge, for Yoshi tok på nytt en vinkel til høyre, samtidig som jeg overhørte at sporleggeren sa ordet venstre til dommeren. Resten av samtalen oppfattet jeg ikke. -Hadde vi nå gått av? Enda var første vinkel friskt i minnet, og jeg stolte på at frøkna foran meg hadde sporet i nesen. Etter få meter, stoppet hun opp og luktet grundig i bakken. Jeg gikk bort til henne, og så at det lå bloddråper på noen blader på bakken. Dette meldte jeg til de to bak. Rosen for "flink hund" ble besvart med forsiktig logring, før hun fortsatte.

Med unntak av en liten drikkepause, gikk Yoshi resten av sporet like grundig som første del. Inne i litt tettere og større skog, et stykke fra den veien vi hadde gått ut, ble plutselig snuteføringen mye høyere. Hun gikk noen få meter, senket nesen, og det kom en lett logring. Dette hadde jeg sett før, og jeg gikk fram og så at hun hadde funnet en tørket rådyrskank. Nå ble hun overøst med ros, og opp fra veska jeg hadde med, tok jeg fram en rømmeboks, der jeg hadde smultring og tinet vaniljeis. Denne blandingen er like populær hver gang for både hund og eier, men dommeren og sporleggeren gliste godt, da de så hva jeg brukte som belønning.

Under den korte turen tilbake til bilen, bar Yoshi rådyrskanken stolt i munnen, og jeg gikk og jublet inni meg. Dette hadde jo gått fint. Enda blidere ble jeg da jeg fikk en fin muntlig tilbakemelding fra de to som hadde fulgt oss.

Belønningen

På veg tilbake til samlingsplassen, kjørte jeg forbi Wenche og Stig, men jeg klarte ikke å se om de hadde gått sine spor. Men jeg tror at de så at jeg var "høyt oppe", og jeg håpet at det ville smitte over på dem dersom de ventet. Jeg traff ingen kjente på samlingsplassen da jeg kom tilbake, men vannet Yoshi og delte ut en stor porsjon ros. Deretter var det tid for å lodde stemningen blant konkurrentene som hadde kommet tilbake, og med campingstol og kaffesekk, slo jeg meg tilfeldig ned blant folket.

Nå startet jeg for alvor å lure på hvordan det hadde gått. Var vår prestasjon så god at vi ville få en fin plassering, eller var det sånn midt på treet? Uansett var jeg fortsatt opprømt og frydet meg over at jeg hadde klart å stole på hunden. Så eventuell plassering var egentlig uvesentlig.

Etter litt tid kom Sigrid tilbake. Hun fortalte at Bonnie hadde gått fint, og hun var fornøyd på alle måter. Wenche og Stig kom også, men de fortalte at de hadde fått et område med mye sau i, så de skulle hjem og trene i sauerike områder i Selbu.....

Selv om de to ikke var så godt fornøyd med egne prestasjoner, gledet de seg over det Sigrid og jeg hadde gjort.

Utpå dagen hadde alle gått sine spor, og dommerne kom svette tilbake fra sine oppdrag. Over en kaffekopp, gjorde de sine siste forberedelser, og det var klart for premieutdelingen.

Det som kom nå, var noe som jeg ikke skjønte mye av. Jeg sto der som et spørsmålstegn og så på at de første som ble premiert, fikk smultring (0 poeng for mislykket spor på ett elle annet vis). Så fortsatte opplesingen av hver enkelt ekvipasje, samt en vurdering av det som var prestert. Noen fikk 3. premie, andre fikk 2. premie, men hverken Sigrid eller jeg ble lest opp. Litt inne i listen over 1. premier, kom Sigrid og Bonnie, og til slutt var det vår tur til å få kritikken.

I tillegg til 1. premien, fikk vi en hederspris (HP), samt en rosett, lyseslokker og et krus. For oss som deltok for første gang på en konkurranse, var dommerens kommentar på ekvipasjen nesten til å rødme av. Totalt ble vi nr. 3 av 21 ekvipasjer, så jeg var mer enn fornøyd med dagen, og hjemturen gikk lett med et bredt glis om munnen.

Dommere og vinnere.
Bak f.v.
dommer Arnold Kirknes,
Helge Søraa og
Trond Hervik.

F.v.
nr. 1 Håkon Klepp (labrador),
nr. 2 Sissel Skjelbred
(shiba inu),
nr. 3 Svein Åkervik -
undertegnede - (akita inu).
(Hundene er dessverre
ikke til stede.)

Blodsporprøve på Hovin

lørdag 21. august 1999

- av Sigrid Edvardsen -

Som vanlig når man skal delta på noe med hund så starter det bestandig veldig grytidlig om morgenen. Prøvestart på Hovin var satt til kl. 8.30, hvilket førte til at vi måtte dra fra Selbu kl. 6.00. Umenneskelig tidlig for mit vedkommende, og en teknisk svikt i innstilling av vekkerklokka førte til at eg faktisk var oppe i tre-tiden. Denne feiltakelsen ble først oppdaget da eg skulle ut for å 'tisse' med hundene. Det var jo stupmørkt ute, og da armbåndsuret viste kl. 3.30 var det bare å legge seg nedpå igjen.

Turen til Hovin gikk greit. Det var duskregn i luften, men det så ut for å bli en fin dag. Eg fulgte bare etter bilen til Stig & Wenche og bra var det, for merkingen som angivelig skulle vært satt opp fra avkjøringen fra E6 manglet. Den kom riktignok opp etter at vi hadde passert!

Vel, vi fant da fram til Setervollen ved Sandholtan og ble litt overrasket over at vi faktisk var de første på plassen, hvor var sekretariatet hen, mon tro?

De kom etterhvert - og den vanlige prossedyren med at alle hundeførerne trekker en lapp med nummer på sporet sitt ble fulgt. Eg trakk spor nr. 24 og kjørte avgårde for å finne ut hvor det startet. Eg ble rimelig paff da eg kom fram til plassen hvor sporet vårt startet. For der lå en saueflokk. Ca. 6-7 sauer lå der og koste seg i morgenbrisen. Og de ble ikke spesielt redde da eg parkerte bilen noen meter unna dem. Men de flyttet seg da Bonnie og Grom ble tatt ut av bilen (Grom er forresten vårt nyeste familiemedlem, han er halvbroren til Bonnie og er 9 måneder gammel).

Hundegutta var ivrige etter å komme seg ut og syntes sauelukta var veldig spennende. Eg lufta Bonnie godt, ca. 1 time med gåing fram og tilbake på veien. Det viktig at hunden får avklart alle lukter i området ved sporstart på forhånd og får gjort godt ifra seg. Så var det bare å vente på at dom-meren og sporleggeren skulle komme, og det tok tid! Så det ble litt mer hundelufting og da de endelig ankom, var eg blitt ganske rastlaus. Og attpåtil hadde sauene kommet tilbake for å ta seg en liten formiddagsdupp der hvor eg antok at blodgropa på sporstarten var! Så pulsen var høy da vi endelig kunne starte, eg førte Bonnie fram til anvist blodgrop, sauene må flytte på seg og labbet iveg i alle retninger. Heldigvis tok Bonnie ut sporte greit og la ivrig avgårde. Eg holdt godt igjen i sporlina, for Bonnie er veldig rask i starten.

Og det er jo viktig at dommeren og sporleggeren klarer å holde følge med oss.

Det gikk igrunnen ganske greit til første blodopphold, da ble det veldig mange og unødige runderinger i begge retninger. Bonnie leita nok etter sporet, men tok seg også tid til å sjekke ut noen sauespor innimellom. Etter mye om og men kom han da endelig innpå sporte igjen og fulgte det litt mer nøyaktig og rolig fram til sporslutt. Gjett hva som låg der - jo, en stor og flott elgskank! Bonnie syntes det var jevt å få bære den store skanken tilbake til bilen.

Bonnie er bestandig så stolt når han har funnet 'Byttet', som er belønningen på et strevsomt sporarbeid.

Etter avsluttet prøve ble det ennå mer venting. Wenche gikk spor både med "Momo" og "Lita" etter oss. Stig var ferdig med sine spor. Både Tani og Suki hadde gått bra spor.

Vi som ventet var selvfølgelig spent på hvordan det gikk med Wenche uti feltet!

Etterpå ble det oppmøte ved Setervollen. Nå skulle de to dommerne gå igjennom alle kritikkskjemaene og rangere rekkefølge og premiering på deltakerne.

Dette var en nervepirrende premieutdeling, dvs. det ble desverre ikke utdelt premier, bare opplyst hvilken premiering de enkelte fikk og alle kritikkskjemaene ble lest opp. Eg ble kjempeglad over 2. premie, trodde ikke det gikk så bra. Og Wenche med "Lita" reddet klubbens ære og dro heim med første premie, hederspremie - og andre beste sporhund totalt på prøven. Grattis!

Ellers ble det tredje premie på "Momo" og Suki, og første premie på Tani.

Så vi var vel alle godt fornøyd og dro heim med masse motivasjon til å jobbe mer med sporarbeid.

Hilsen Sigrid & Bonnie

KVALITETSFÔR TIL DAGLIGVAREPRISER!

Labb kommer fra Felleskjøpet, Norges største produsent av dyrefôr, og kan kvalitetsmessig måle seg med hvem som helst. Samtidig sikrer stor produksjon og ingen fordyrende mellomledd at vi kan selge Labb til priser få andre kan konkurrere med.

Gi Labb - så trenger du ikke å velge mellom pris og kvalitet neste gang du skal kjøpe fôr til hunden din!

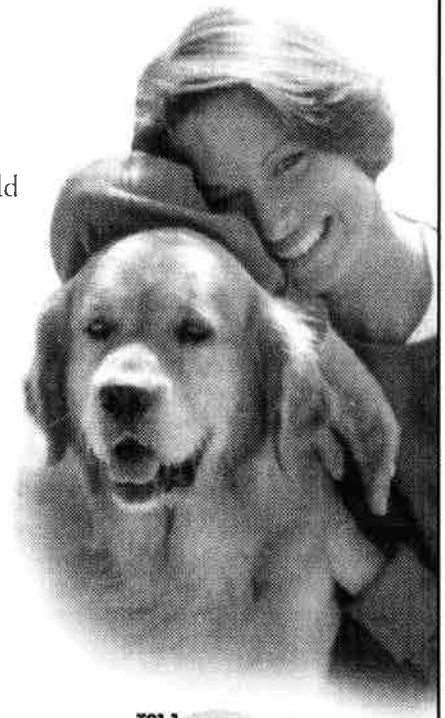

Labb Tilskudd 15,50

Labb Normal 18,50

Labb Energi 19,50

Labb Aktiv 7kg 119,-

Labb Aktiv 20kg 290,-

Stikk innom FK butikken. Her finner du alt du trenger til hunden din, og gode tilbud på en rekke andre varer til hus og hage!

FK butikken

UTSTYR FOR JAKT - FISKE - FRILUFTSLIV

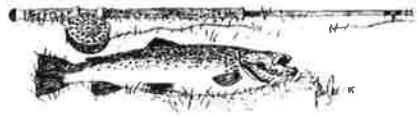

INTERSPORT

JAN SAKSHAUG Sport & CO.

SØNDRE GT. 4, 7500 STJØRDAL, NORGE, TLF.: 74 82 45 09 FAX.: 74 82 16 40

Et hotell på landet

Selbusjøen Hotell & Gjestegård

Telefon: 73811100 - Telefax: 73811101 7580 7580 Selbu

www.selbusjøen hotell.no

Medlem av

Det daglige stellet

- Utdrag fra "DEN NORSKE HUNDEBOKA", kapitlet -
"Hund og helse" av Per J. Rognes

Stell av ører

Ører skal ettersees med jevne mellomrom. Hunder med luftige, stående ører er riktignok ikke så utsatt for infeksjoner og problemer som hunder med hengende ører, men for disse er det også av og til nødvendig med en smule kontroll for flassdannelser og smuss.

Raser med hengeører har det problem at i hudfoldene danner det seg lett kolonier av mye rart i fukten. Jevnlig pleie med en klut - gjerne tilsatt en hudvennlig olje eller et lett desinfeksjonsmiddel, kan forhindre at hunden får problemer med f.eks. soppdannelser som det kan være et slit å bli kvitt.

Øremidd

Flassdannelser og sårskorper i det ytre øret kan være tegn på øremidd. En skrapeprøve med tilhørende mikroskopundersøkelse hos veterinæren kan - kanskje - gi en avklaring. Øremidd er mikroskopisk små, men ikke så vanskelig å bli kvitt. Øret og de ytre øregangene til din hund bør renses med jevne mellomrom likevel for å forebygge tilstopning og infeksjoner, og til dette finnes det gode preparater i handelen.

Stell av øyne

Av og til oppstår det betennelser i slimhinnen i øyenhulene, infeksjoner kan tette igjen tårekanalene og øynene flommer av verk. Er problemet kronisk, bør du la en veterinær se på det før du iverksetter noen omfattende behandling, men ha gjerne for hånden en egnet væske til drypping og desinfeksjon av øynene til enhver tid. De fleste irritasjoner går gjerne over av seg selv, men særlig de rasene som er ekstra utstyrt med tungt skinn i fjeset, med dertil hørende tunge øyelokk, vil ofte være utsatt for mye ekstra støv, smuss og småinfeksjoner. Til disse rasene kan det være lurt å være føre var med ukentlige øyedråper og tilsyn som et fast rituale. Behovet vil vanligvis være større om sommeren enn om vinteren, med det ekstra tilfang av pollen og støv som vi ofte har i denne årstiden.

Noen av midlene som finnes i handelen. Kan med fordel brukes forebyggende. Kjøpes hos veterinær eller på Zoobutikken.

Ører: Meku Ørerens, KW Ørerens, EPI-OTIC ørerensemiddel.

Øyne: Meku Øyenbad, KW Diamant Øyenrengjøring

red.

STJØRDAL DYREKLINIKK

Tlf.: 74 82 20 02

Ring for time
Man. og tor. 08.00-18.00
Tir., ons. og fre. 08.00-16.00

Øyeblikkelig hjelp
Hund, katt og
andre selskapsdyr

- Øyelysing
- Poliklinikk
- Røntgen / ID
- Ultralyd
- Kirurgi
- Ultralyd tannrenseapp.
- Laboratorium
- EKG hjerteundersøkelser

Veterinærer:
Hege Jøntvedt Engum
og
Per Jørgen Engum

Sandgata 1 (ved Bunnpris), 7500 STJØRDAL

SPAR supermarked

STATOIL
Statoil Service Selbu

Spar: Man - Ons 09-18
Tors - Fre 09-20
Lør 09-18
Statoil: Åpent til 22.00

* Dagligvarer
* Smørehall m/dekkservice
* Nytt selvvaskeanlegg
* Gass og Gassovner
* Videoutleie
* Rikstoto - Tipping
* Medisinutsalg

Det du trenger - når du trenger det!

B.Langseth A.S.
VARESENTER - BENSINSTASJON
7580 Selbu - Tlf. 73 81 01 70 - 73 81 01 80

Identitetsmerking av hund

- Fra brosjyre utgitt av Dyreidentitet as -
skrevet av William Bredal og Stein Istre Thoresen

Hvorfor bør hunden ID-merkes?

Hvert år kommer et ukjent antall hunder bort fra sine eiere. De fleste kommer til rette, men noen blir drept eller skadet i trefikken, noen blir borte under jakt eller turer, mens noen få blir stjålet. Umerkede hunder blir i verste fall avlivet dersom ikke den riktige eieren kan lokaliseres innen relativt kort tid. For de fleste eiere betyr det mye å få rede på hundens skjebne. Det er bedre å vite at hunden er død enn å leve i det uvisse. ID-merking sikrer at eier kan oppspores.

En sikker individidentifikasjon av en hund er dessuten viktig i forbindelse med avl, sykdomsbekjempelse, handel, forsikring, transport, reiser og forskning. Det er krav om ID-merking av hund i forbindelse med HD-fotografering og ved utenlandsreiser.

Øretatovering og mikrochipmerking er de to metodene for ID-merking av hunder som er godkjente og likestilte. Det er opptil hundeeieren selv å bestemme hvilken metode som skal brukes.

Øretatovering

Veterinæren tatoverer et nummer på innsiden av venstre øre med en tang etter at hunden har fått en beroligende og smertestillende sprøyte. Inngrepet medfører et visst ubehag for hunden. Den største fordelen er at tatoveringen er synlig og kan avleses uten spesielt avlesningsutstyr.

Ulempene består i at metoden krever bedøvelse og er derfor mindre egnet til bruk på valper. I tillegg kan problemer med avlesningen oppstå som følge av sterkt pigmenterte ører, mye hår i ørene, øresykdommer, urolige hunder og utydelig tangavtrykk.

Mikrochipmerking

I 1998 ble nær 12 000 hunder merket med mikrochip. Veterinæren injiserer en elektronisk mikrochip på 11x2,1 mm under huden på nakken. ID-merking med mikrochip er ikke smertefullt og kan sammenlignes med å få en vaksine. Mikrochipen er programmert med et ID-nummer som følger hunden resten av livet.

For avlesing av ID-nummeret benyttes en avleser. Avlesere skal være tilgjengelig for alle tollstasjoner, politi- og lensmannskontorer og distriktsveterinærer. Mange privatpraktiserende veterinærer, redningssentraler, viltnemnder og hundeklubber har avlesere.

Mikrochipmerking er en varig og sikker metode. Den påfører ikke hunden smerter og kan benyttes til valper. Det er umulig å forfalske en mikrochipmerking.

Den største ulempen er at man ikke kan se at hunden er ID-merket og er avhengig av spesielt avleserutstyr. Dette oppveies ved å feste et merke med informasjon om at hunden er ID-merket til halsbåndet.

Hvordan skal man gå frem hvis man mister sin hund?

- Let lokalt der hunden forsvant.
- Kontakt det lokale politi/lensmannskontor. Oppgi signalementet (rase, kjønn, alder, navnet) og ID-nummeret.
- Kontakt Falken, Viking, lokale veterinærer, lokale kenneler eller lokale dyrevernorganisasjoner.
- I aviser og enkelte radioprogrammer er det mulig å få inn etterlysninger.

Hvordan går man frem dersom man finner en eierløs hund?

- Først gjelder det å fastslå om hunden er skadet og trenger veterinærhjelp, eller om hunden er frisk.
- Transport av skadet hund til veterinær kan man ofte få hjelp til fra politi/lensmann eller redningsselskaper.
- Har man funnet en frisk hund, bør man melde fra til det lokale politi/lensmannskontor. Her vil man kunne få informasjon om hvor hunden skal leveres avhengig av lokale forhold.
- Hos veterinæren kan man få fastslått om hunden er ID-merket slik at eier kan kontaktes.

Krav om ID-merking

Det er også krav om ID-merking av hund ved deltakelse på utstillinger og diverse prøver (jakt-, blodspor-,)

red.

Selbumartna'n

Martna'n -99 gikk av stabelen fom. fredag 2. tom. søndag 4. juli. Siden fjorårets arrangement hadde vært vellykket for STBK, ble det bestemt at vi også skulle stille opp i år. Vi valgte å satse mer på hundekjøring og hadde anskaffet Sacco-vogn nr. 2 like før - (en pent brukt vogn til gunstig pris). Dette var et tilbud som var tydelig populært blant ungene.

Leder Sigrid hadde samlet inn en god del premier fra våre sponsorer til pose-kastinga og lotteriet, og noen medlemmer kom også med fine ting som kom godt med - takk til alle!

Den "frivillige innkallinga" fungerte ikke, men etter iherdig purring fra sekretær Svein, fikk vi nok hjelpere til at det hele skulle gå rundt også når det gjalt hundekjøringa. Fredagen var været bra og det ble nok til tider hektisk for Sigrid og labrador Bonnie for at ungene som ønsket det skulle få seg en tur. Men da også Stig kom med sine to akitaer Suki og Tani ble det roligere. Lørdag regnet det hele dagen. Det la selvsagt en stor demper på tilstrømmingen av folk, men noen var da innom. Søndag ble den store dagen. Sola skinte, gradestokken krøp oppover og "hele" Selbu skulle på martna'n. Og veldig mange av dem fant også fram til vår noe bortgjemte aktivitetsplass. Vi vekslet mellom 5 hunder foran vognene. I tillegg fikk vi låne to gordonsettere og det kom godt med i varmen.

Mange prøvde seg også på posekasting og med mange premier ikke minst til de minste, var sjansene for gevinst overkommelig. Hver av de tre dagene trakk vi ut en hovedgevinst blant dem som hadde fått minst 50 poeng. Fredag var det en bålkjele som gikk, lørdag og søndag hadde vi to store Nike-bager - premier Sigrid hadde kjøpt inn fra STBK.

Lita Borseth m/Eddo på veg ut med pasasjer.

Svein Åkervik m/Yoshi under klubbens nye portal som for øvrig er laget av samme Svein og Stig M. Berg.

Vi kan trygt si at årets martna er den mest vellykkede - hittil. Noe vi bør jobbe med mot neste år er å få istand skikkelig agilityoppvisning. Det var mange som spurte etter dette, men vi hadde kun noen få hunder som kunne brukes i år. Flere er under opplæring, så vi får se hva vi får til.

Det økonomiske resultatet ble over all forventning - nesten 9000,-. Det kommer godt med til "husleie" og div. utbedringer av agilitybane o.l.

Konsentrasjon på topp for å treffe et av hullene.

Mange prøvde seg på kastekonkurransen vår.

Valpetrening

- Sakset fra boka "Innkalling er så mycket mera" av Memea Mohlin - Del 11.

Lederskap = forholdet mellom deg og hunden.

Valp- eller voksenhund-regler

Åtte ukers valper er som sagt bitte små, men i modning er de mer lik et seks år gammelt barn enn en baby.

En åtte uker gammel valp kan alle signaler hunder bruker seg imellom utenom de seksuelle signalene (som de først lærer seg i forbindelse med kjønnsmodningen.) Den lille valpen vet at det klokeste er å dukke, trekke seg tilbake når noen større/ eldre blir sur på den, den forstår når den kan gi blaffen i den andre og bare fortsette. Tro altså ikke at din lille valp er en hjelpeløs baby.

Av den grunn skal du heller ikke ha enkelte valperegler som siden endres etterhvert som valpen blir eldre, for så først å bli fastsatt når valpen begynner å bli voksen. Slik oppførsel forvirrer bare valpen og gjør den usikker på deg. Hvordan skal den kunne forstå at noe som en gang var tillatt nå plutselig har blitt forbudt.

Tren innkalling

Begynn å trene innkalling med valpen med en gang. Det første blir imidlertid ikke innkallingen, men det å lære hunden hva ordet hit eller kom (eller det ordet du nå vil bruke) betyr. Og det valpen skal få lære seg er at du blir overstadig lykkelig når hunden oppsøker deg. Det finnes mange utmerkede måter å trene på.

Rett før du skal sette ned matskålen på gulvet kan du rope på valpen. Det er uinteressant om valpen sitter ved dine føtter eller om den er i et annet rom (forutsatt at den ikke sover slik at den ikke hører deg rope.) Det første var jo ikke å lære hunden å komme, men at den får lære seg at det er veldig trivelig hos deg når du roper.

En annen måte å trene innkalling på er å be et annet fammiliemedlem om å holde valpen. Gå selv noen skritt derifra, sett deg på huk og lokk på valpen. Når du lokker slipper den andre personen valpen og du tar imot den med overstrømmende glede. For at øvelsen skal være garantert vellykket må du først forsikre deg om at det ikke finnes noe som kan distrahere valpen på dens veg til deg.

Når dere har gjort de nevnte øvelsene noen ganger kan du gjøre det hele litt vanskeligere ved å rope på valpen når den rusler rundt i et annet rom.

Når valpen oppdager hvor morsomt det er å komme løpende til deg når du roper, gjør du de samme øvelsene utendørs. La noen holde i valpen når du springer avgårde og slippe den når du roper, alternativt passer på å rope på valpen når den bare rusler rundt for seg selv.

Hver gang valpen spontant oppsøker deg skynder du deg å kalle på den. På denne måten utnytter du de gangene valpen praktiserer innkalling på egen hånd.

Husk å variere oppførselen din når valpen kommer til deg. Den ene gangen tar du imot valpen og klapper og koser med den, neste gang kan den få en godbit av deg. Tredje gangen tar du fram en leke m/snor som valpen kan få jage etter en stund før den lykkes i å fange den. Fjerde gangen kaster du iveg en godbit noen meter ifra deg som valpen kan lete opp. Femte gangen leker du med valpen. Ved å belønne valpen på forskjellige måter blir du mer spennende og interessant i valpens øyne. Dersom du trener innkalling på denne måten kan du kalle inn valpen veldig mange ganger uten å være redd for at den skal bli lei av innkallings-øvelsene.

Halsbånd og koppel

De fleste av oss bor i mer eller mindre trafikkerte områder og må derfor nesten med en gang sette på valpen et koppel - dessverre. For å gjøre nyheten med koppelet så liten som mulig, er det en god ide å først venne valpen til et halsbånd. Sett halsbåndet på valpen så snart den kommer hjem til deg og la det deretter få sitte på så venner valpen seg raskt til det.

Å lære valpen å gå i koppel pleier å handle om å få valpen til å akseptere og ikke protestere mot koppelet slik at den ikke på typisk valpemanèr stritter imot og bremser med alle fire labbene. Men hvorfor la koppelet bli det som får valpen til å følge deg? La i stedet alltid koppelet henge løst. Begynner valpen å kontre, vegre seg for å gå, gå feil veg eller lignende, så ta deg heller av konflikten selv i stedet for å la koppelet gjøre det for deg.

Vi gjemmer oss bak koppelet. Det er tillatt å rykke i et koppel, men meget tvilsomt om man får klype i nakkeskinnet. Men om koppelet blir det som avgjør om valpen følger deg eller ikke, hvordan blir det da med kontakten mellom deg og hunden?

Ikke nedlat deg til koppelkorrigering

Jeg har ofte sett hunder bite hverandre i nakkeskinnet både under lek og på alvor. Men jeg har aldri sett en hund rykke en annen i koppelet. Kanskje er det slik at vi finner det vel håndgripelig og dermed ubehagelig å klype den lille valpen i nakkeskinnet, men ubehaget er ikke større for det om du korrigerer - i stedet for koppelet. Ikke la koppel-treningen ta tiden deres. Dersom du ikke drar i koppelet vil det heller ikke stramme i hundens hals og dermed har den ikke noe å protestere imot. Så ikke koppeltren i denne forbindelsen, lær derimot valpen at den skal følge med deg - uannsett om koppelet er på eller ei.

Første treningen

Den første gangen du fester på et koppel er du beleilig på din egen tomt eller et rolig grøntområde. La koppelet henge løst og følg i stedet etter valpen når den utforsker gressmatten. Etter en stund kan du sette deg på huk eller gå noen steg fra valpen og rope på den (selvsagt uten å bruke koppelet). Ikke sitt stille, du er mer innbydende om du beveger deg (fra valpen) og forsøker å få valpen til å følge med deg. Dersom valpen ikke vil være med deg, oppfør deg da litt mer lokkende. Løp litt rundt, inviter valpen til lek (hos deg), vis at du har litt godt å by på. Men framfor alt, bruk stemmen, det beste hjelpemidlet du har. Dersom valpen ennu ikke vil, senk røsten til et bulder langt ned i magen og ta et par truende steg mot valpen. Senker valpen straks ører og hale,forandrerr du straks stemment til et lyst, lokkende tonefall og rygger bakover.

Kanskje kan det oppfattes som noe overdrevet å lære valpen at den skal følge deg allerede ved første trening, selv om den ikke vil. Men husk det der om at det ikke bør finnes valperegler, unghundsregler eller voksenhundsregler. For hunder er din reaksjon høyst naturlig. Valpen er vant til å følge mammaens direktiver, dessuten har den ennu veldig liten egenvilje (i alle fall sammenlignet med det som kommer senere). For valpen er det mindre unaturlig enn hva

det føles for deg at det er du som bestemmer hvor dere skal gå. Men for at valpen skal skjønne hva du vil og ikke bli redd deg, er det Alfa og Omega at du kan skifte tonefall og spille, fra truende bulder til et velkommende kvitter.

Ikke nekt valpen å gå i enkelte retninger ved å bremse den med koppelet. Rop og lokk på den i stedet. Men skulle valpen driste seg til å gi blaffen i deg så løper du bort til den og klyper den fort i nakkeskinnet. Fortell den rolig og bestemt på denne måten at det ikke er noen god ide å forsøke å løpe ifra deg ettersom du er raskere. Men etterpå gir du alltid valpen sjansen til å gjøre det riktig ved å ta noen raske skritt i en annen retning og lokke på den. Ros den med varm stemme så fort den ser i mot deg og ta imot den med stor glede når den kommer fram til deg.

Den første turen i skogen

Gå ut i skogen med valpen allerede første uken. Oppsøk en større skog der du kan ha valpen løs uten å bli forstyrret av trafikk, andre mennesker eller hunder. Ha god tid uten å legge iveg på noen langtur av den grunn. Gå målbevisst bort til en sten. Sett deg på huk når du kommer fram og lokk på valpen som antagelig er i helene på deg. Gjør noe morsomt med valpen, lek, la den lete etter godbiter eller liknende. Gå videre i skogen på denne måten. Fra sted til sted der det så skjer noe som er positivt for valpen. På denne måten opplever valpen deg som målbevisst. Det er god grunn til å følge deg ettersom du er på veg til et mål der det skjer noe som valpen synes er morsomt.

La valpen holde rede på deg

Når du går ut på dine første turer med den åtte til ni ukers gamle valpen, skal du være klar over at aldri senere kommer valpen til å være så opptatt av å følge deg som nu. Pass derfor på å trene valpen på at den skal følge deg og holde øye med deg. Ikke rop og fortell hunden når du forandrer kurs, la den få oppdage det selv. Får hunden klart for seg at du holder øye med den - hvorfor skal den da gidde å følge med hvor du er? Det er åpenbart helt unødvendig.

Dersom du har en selvsikker valp som går foran deg får du bytte fartsretning desto oftere. (Eventuelt kan du strekke deg til å være litt klønete og trampe på en knakende gren eller liknende, dette for at valpen raskere skal bli oppmerksom på at du ikke lengre går bak den.) Prøv å forestille deg ulveflokken. Tror du at lederen har tid og anledning til stadig å stoppe opp og rope på de andre i flokken? Tror du at han forteller de andre i flokken når han forandreer retning? Jeg tror at det er opp til de andre i flokken å følge lederen. Har de tenkt å være med å dele byttet (og ikke bli til et bytte selv) er det deres ansvar å være til stede.

Obligatorisk innkalling

I mange hundebøker står det at du bare skal kalle inn valpen som allerede er på veg til deg, eller valpen som ikke holder på med noe spesielt. Det står at du skal unngå å kalle inn valpen som allerede er opptatt av noe, den lærer seg allikevel ikke å komme. Men om du aksepterer at valpen bare kommer når den selv har lyst, hvordan/når skal du lære den voksne hunden at den ikke får velge lenger? Det er kun når valpen er riktig liten at du faktisk er raskere enn den. Det er kun nå du kan løpe inn valpen og fortelle den at dette med innkalling ikke er noe frivillig, men heller noe som i aller høyeste grad er obligatorisk.

Veksle mellom å kalle inn valpen når den kommer imot deg og når den er på veg i motsatt retninng. Når disse øvelsene går bra blir det neste skrittet å kalle på valpen som står med nesen i noe interessant. Vanskeligst blir det for valpen når den har fått øye på noe spennende. Dersom valpen ikke reagerer gjør du det samme som ved koppeltreningen. Gå raskt, men stille fram og napp den fort i nakkeskinnet samtidig som du brummer til den. Rygg deretter straks bakover og kall igjen inn den med lys, vennlig stemme. Ros den om den kommer. Men dersom valpen straks går tilbake for å lukte i gresset får den en ny tilsnakkelse. Ikke gi deg overfor valpen. Dersom den oppdager at den kan gi blaffen i korrigeringen din når den er så liten er svært mye tapt.

Å korrigere en så liten valp vil som regel si et napp i nakkeskinnet eller å holde den fast med to fingrer under haken slik at du kan se valpen i øynene en stund. Men så fort valpen gir seg - senker ørene og halen, demper seg - må du tydelig skifte over: slipp valpen, rygg bort fra den, bli glad og få en varm, positiv stemme som innbyr valpen til å komme. Sørg for å ha stor variasjon på stemmen, når du brummer til hunden eller når du lokker på den. Valpen må straks kunne høre forskjell slik at den ikke blir redd for deg og ikke tørr komme!

Ovenfornevnte trening skal du altså gjennomføre flittigst når valpen er mellom to og tre måneder. La aldri valpen stikke iveg i en innkallingssituasjon. Har du lokket på den skal den komme. Men når den kommer er du alltid, alltid positiv. Gi blaffen i om det tok litt tid og overtalelser før valpen kom. Hører den etter og kommer skal den få oppleve at det lønner seg å lystre føreren.

Men til tross for at valpen alltid må bøye seg for din vilje må innkallingen aldri bli noe negativt for valpen.

Overhører valpen ropet ditt løper du fram og vræler til den. Deretter gir du den en ny sjanse til å gjøre det rett. Men også etter en dyst der valpen ikke var så overbevist om at den virkelig ville komme, må du ha løst opp de negative følelsene før du forlater situasjonen. Sørg for at valpen forlater konflikten med glad hale etter at dere har avklart det hele.

"Videreutdannelse"

Men for det om valpen er flink i innkalling som liten, er det ikke noe som sier at den kunnskapen sitter i dersom du ikke fortsetter treningen. Hunden prøver seg fram og fortsetter å tilegne seg kunnskaper livet ut. Om den senere i livet (ved kjønnsmodning f.eks.) oppdager at den kan gi blaffen i ropene dine lærer den seg noe nytt og den treningen du tidligere har lagt ned kan ansees som bortkastet energi.

Det er når valpen er riktig liten at du kan ta igjen den og gi den ubehag for at den forsøker å løpe ifra deg. Så når unghunden ikke straks adlyder din innkalling tar du noen raske, truende steg etter den. Men skulle hunden ikke høre etter, må du ikke fortsette forfølgelsen og bevise for hunden at den kan løpe ifra deg. Da gir du den bare vann på mølla og risikoen er overhengende for at din unge hund lærer seg den morsomme leken med å hoppe unna fra en opphisset eier. Begynn istedet å trene med langline eller med koppelet slepende slik at du fort kan få tak i hunden.

(Fortsettes)

MAXBO

Gjør det enklere for deg

Maxbo Selbu

Tlf.: 7381 0440 - Telefax: 7381 0449

VIKING

ESSO

JOBU - FOR SKOGENS YRKE

Sørflakne Bensin og Service A/S

7580 Selbu

Tlf.: 73 81 73 50 Fax: 73 81 73 93

Autorisert bilverksted - Bensin - Olje
Gummiforhandler

SMARKED

Dalførets mest assorterte

VAREUTVALG

Selbu Samvirkelag

Kontor 7381 6000
Telefax 7381 7814

FORBRUKER SAMVIRKET

SELBU

SPORT & FRITID

Telefon: 7381 9966

Poter og klør

- Utdrag fra "Hunden i fokus 3", kapitlet -
"Stell av hunden" av Barbro Eklund. Ill. Hans Nilsson.

Blod og nerver i kloen

Det bløte partiet inni kloen er rikt på blod og nerver. Den kalles iblant *pulpa* og iblant *nerven*. Nervene inni kloen betyr sterk smerte hvis man klipper så mye, at man skader dem. - Den *meget* sterke smerten kan gjøre hunden redd for kloklipping for resten av livet. Til tross for dette, og til tross for ar en hund som er skadet på denne måten hyler når det skjer, *nekter* en del dyrleger (heldigvis ikke så mange!) - og merkelig nok også noen erfarne oppdrettere - at et slikt inngrep i den nerverike klodelen volder hunden smerte. Ut fra denne påstanden klipper de skånselløst i stykker hver eneste klo. Her oppfordres leseren innstendig til *aldri å gå med på å la din hunds klør klippe til blods, selv ikke om det gjøres av en såkalt ekspert!* Det er grovt og fullstendig unødvendig dyreplageri som aldri burde få skje. En helt annen sak er det at selv den som er forsiktig, kan komme til å være uheldig med en klo; det er beklagelig, men noe helt annet enn den systematiske blodklippingen.

Hvordan man stanser blødning

Hvis man er så uheldig å skade den myke delen av kloen, blør det meget. Derfor kan det for alle eventualiteters skyld være praktisk å ha kaliumpermanganat pulver eller 2% jernklorid for hånden. (fåes på apotek.)

Man dypper den blødende klospissen i kaliumpermanganat-krystallene (se til at de er finknust) og lar dem sitte på til blødningen er stoppet. Eller man dypper en bommulsdott i jernkloriden og presser den fast mot den skadede kloen.

Når klørne skal klippes

Klipping av klør skal akkurat som alt annet stell - hvis hundens størrelse tillater det - foregå på et støtt bord. Ikke minst fra et psykologisk synspunkt er dette viktig. Gulvet og bakken er delvis hundens territorium, mens bordet betraktes som eierens; hunden er derfor mest samarbeidsvillig på bordet.

Hunden skal løftes både opp på bordet og ned igjen, og gjerne belønnes med en godbit når behandlingen er over. Mens den pågår, småprater man vennlig med hunden. At hunden får sitt stell er like naturlig og udramatisk som at vi passer på vår egen hygiene. Gjør det derfor til regel aldri å ty til medhjelpere ved noe som helst slags stell! Det setter bare hunden i flukt- eller forsvarsberedskap, ettersom den kan komme til å tro at det er noe fryktelig som skal foregå.

Den myke delen av kloen er lett å se på lyse klør, spesielt hvis man holder dem mot lyset. På mørke eller sorte klør kan det være vanskeligere. Disse må man liksom klippe på følelsen. Da gjelder det å ta bare den aller ytterste spissen, akkurat der hvor den bøyer seg. Skulle man tross all forsiktighet komme til å klippe i den myke delen, skal man under ingen omstendigheter trøste hunden. Trøst i denne situasjonen forsterker bare hundens følelse av ubehag. Det er også upsykologisk å avbryte kloklippingen pga. uhellet. Fortsett isteden som om ingenting var hendt, og vent med å stelle den skadede kloen til de øvrige klørne er ferdige.

Hunder med løse poter sliter klør i mindre grad enn de som har faste, samlede poter. Klørne vokser også mer rett ut, hvilket medfører at den tydelige bøyen på klospissen mangler. Disse klørne må man være ekstra forsiktig med under klipping. Bl.a. pleier "nerven" å være ekstra lang i slike klør. Hvis man klipper ofte, men bare en tanke av gangen, pleier imidlertid "nerven" litt etter litt å trekke seg oppover/bakover mot negleroten.

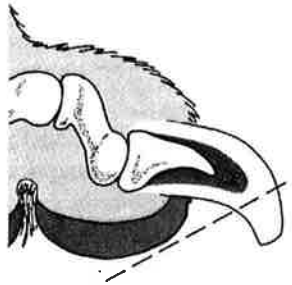

Klipp bare den ytterste spissen på kloen, og pass på ikke å skade den nerverike, myke delen inni.

Hår mellom tredeputer og tær

Valpepoter kan *deformeres* hvis det får gro for mye hår mellom tredeputer og tær. Hold derfor potens underside renklippet så lenge hunden er i vekst. Klipp også pelsen under voksne hunders poter både sommer og vinter. Om vinteren kan det ellers dannes isklumper i de lange hårene, og de volder smerte og vanskeligheter. Om sommeren kan solvarm asfalt, tjære, småsten, sand, tyggegummi etc. henge seg fast og danne filtklumper sammen med pelsen under potene. Det vil gjøre vondt, og kan til og med forårsake infeksjoner. Asfalt og tjære fjernes med bensin, aceton eller sprit - men ALDRI TERPENTIN! Mange hunder er overfølsomme overfor terpentin, og de kan få symptomer på forgiftning.

Lang pels på labbene er rasetypisk for enkelte

Enkelte rasers standard krever at hunden må ha en rasetypisk, rikelig behåring på potene mellom tær og tredeputer for å kunne bli premiert på utstilling. Hvis man har tenkt å stille ut en slik hund, er man naturligvis nødt til å la hunden beholde pelsen på labbene. Man må da være desto mer nøye med å velge passende underlag for mosjon. Unngå f.eks. solvarm asfalt som kan feste seg under potene.

Labbesykdommer

Sprekkdannelse på tredeputene forebygges eller kureres ved hjelp av innsmøring med fett. Det finnes flere bra typer labbefett i handelen. Ved

minusgrader må man være absolutt sikker på at salven er vannfri. Labbefett som inneholder litt tjære er utmerket da smak og lukt avholder hunden fra å slikke bort salven.

Salt som er strødd på gater og veger er ytterst smertefullt for sprukne poter. Unngå derfor steder der man kan tenke seg det er strødd salt. Skulle hunden tross alt få veisalt på potene, må de skylles grundig med hånddusjen så snart man kommer inn. Tørr siden potene godt, smør dem inn med labbesalve.

Sprekker i tredeputene kan komme av vitaminmangel. Hunden bør derfor få tilskudd av A- og D-vitamin i den solfattige årstiden. Det er også bra for allmenntilstanden, men vær nøye med doseringen. Det er farligere å overdosere enn å underdosere!

Furunkulose rammer oftest glatt- og korthårete hunder. Sykdommen viser seg som en slags eksem, med blemmer og rød hud mellom tær og tredeputer, og som av og til også kan sette seg andre steder på kroppen. de kan til dels minne om kviser. I mildere tilfelle kan man nok, hvis man har flaks, selv greie å kurere plagen. Men etter de senere års erfaringer, frarådes alle forsøk i den retning. Dyrlegen er til for å behandle syke dyr og er spesialutdannet for dette. Når det gjelder furunkulose, kan det bli nødvendig med en spesiell antibiotikabehandling, og av og til vaksine som er fremstilt ved hjelp av hundens egne bakterier (autogenvaksine). Hva som enn skal gjøres, er det best å begynne med behandling så snart som mulig for at resultatet skal bli best.

Siden det etter hvert er blitt så mange hunder i tettstedene, er det også blitt en økning av forskjellige slags parasitter som lever i huden eller fordøyelseskanalen.

Hakemarken, hvis larver bl.a. smitter hunden ved å trenge inn i huden, har en tilbøyelighet til å infisere labbene. I så fall kan det danne seg sår omkring negleroten, på tredeputene og mellom tærne. For en iakttager som ikke har spesielt kjennskap til disse tingene, kan symptomene lett forveksles med furunkulose: Hakemarkinfeksjon kan imidlertid deformere hunden klør og i verste fall føre til at de faller av, men dette tar sin tid.

Annet som kan feile hundens poter, er eksemlignende *hudsoppangrep*, spesielt lokalisert til fordypningen rundt den store (midtre) tredeputen. Sopp viser seg først som rødhet og kløe i huden og leder til ustoppelig, ivrig slikking av potene. Sopp-infeksjoner kan bli meget alvorlige hvis det ikke blir gjort noe med dem i tide.

Ser man symptomer som ligner furun-kulose, bør man snarest gå til dyrlege for å få klarlagt hvilken sykdom det dreier seg om, så behandlingen kan innrettes etter dette.

Sår

Den vanligste årsaken er kanskje at sårene oppstår ved at hundene skjærer seg eller stikker seg på skarpe gjenstander som ligger ute i naturen - glass, blikkbokser, piggtråd osv. Kanskje synes du jeg er pysete når jeg sier at selv små sårskader bør være grunn til dyrlegebesøk? Større kuttsår må som regel syes, og det bør gjøres snarest etter at skaden er oppstått. Stikksår er lumske, akkurat som enkelte bittsår, da det kan dannes ganske dype kratere som er nesten lukket ytterst, så de knapt kan sees. Disse danner en god grobunn for alle slags bakterier. I det hele tatt medfører sår på potene lett infeksjoner. Derfor er det her som ellers bedre med ett dyrlegebesøk for mye, enn ett for lite - eller for sent. Men velg en dyrlege som *kan* hunder og er interessert i dem.

Kuldekrampe

Lidelsen rammer mange hunder om vinteren, spesielt straks etter at de er kommet ut i sterk vinterkulde fra varmen innendørs. Symptomene er at hunden ikke vil gå, står og løfter vekselvis på labbene og ser meget lidende ut. Kuldekrampen pleier å gi seg fort når man masserer labbene.

Underlaget

Glatte gulv er ikke noe passende underlag for voksende hunders ben og føtter. Det kan gi gal benstilling fordi hunden stadig må spenne seg for ikke å gli. Ulykker i forbindelse med glatte gulv kan føre til benbrudd, forstuvning eller vrikking av ledd for en leken og uforsiktig valp eller unghund. Det samme gjelder også eldre hunder som ikke sjelden lider av en viss grad av benskjørhet. Ved mistanke om benskade skal man alltid få tatt røntgenbilde av hunden slik at man får riktig behandling så snart som mulig. Glatt is må også være tabu for hunder.

Små valper skal vokse opp på fast underlag, der labbene får skikkelig feste. Når de blir så store at de ferdes ute, i beste fall i en have hvor de kan tumle som de vil, kan det være bra og gi hageganger og plasser et godt grusdekke. Det styrker poter og ben, og herder tredeputene mot sprekker. I luftegårder bør det også finnes en gressbevokst plass som kan være kjølig og deilig å ligge på. Og naturligvis et lite krypinn som beskyttelse for dårlig vær og fuktighet på bakken.

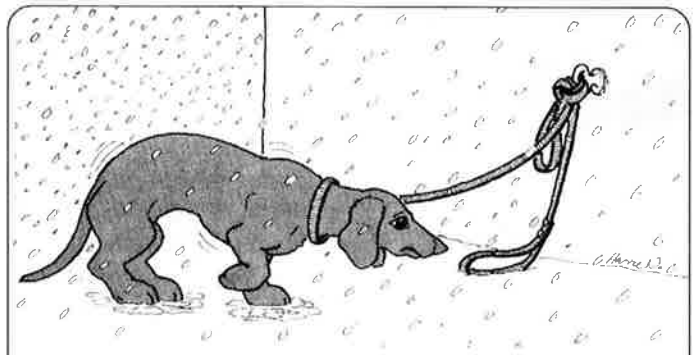

Du vet vel også hvor fælt det er å fryse?

For sikkerhets skyld

- Sakset fra Hundesport nr. 11-12/94 -
av Merete Skeibrok

Hunden er like utsatt for skader som oss mennesker - ja, enda mer utsatt dersom den ikke er sikret...

Vi tar godt vare på oss selv når vi ferdes i bil. Sikkerhetsselen festes omtrent før vi får motoren igang, vi bruker barneseter til våre små og noen av oss har biler med kollisjonsputer.

Sikkerhetstiltakene er en selvfølge for oss, vi vet at bilkjøring medfører risiko.

Men de fleste av oss må vel innrømme at vi ikke tar like godt vare på hunden når den er i bilen. Selv om en hund er like utsatt for skader som oss mennesker. Ja mer utsatt, nettopp fordi den ikke er sikret.

En hund kan fraktes trygt i bil på flere måter, for eksempel ved bruk av egnede sikkerhetsseler eller et gitter mellom baksete og bagasjerom. Mest praktisk er det nok likevel med bur. Forutsetningen er at buret er solid nok til å tåle en trøkk, samtidig så lett at du ikke må slite for å få det inn og ut av bilen.

Trygt for deg og hunden

Den viktigste funksjonen til et transportbur for hund er altså å sikre hunden ved kollisjoner. Samtidig vil buret sikre fører og passasjer, fordi hunden ikke fyker fram ved bråstopp og på den måte skader de andre i bilen. En kan også tenke seg situasjoner hvor bilen er såpass ødelagt at menneskene må skjæres ut. En redd, kanskje sint og beskyttende hund kan da gjøre jobben for redningsmannskapene vanskelig - kanskje så vanskelig at hunden må avlives.

Renere bil

Et transportbur for hunden er ikke bare fornuftig for sikkerheten, men også for deg og bilen. Du slipper hår over alt, sikkel i setene og skrapemerker i lakken. Har du hatt valper i bilen vet du at interiøret er fristende leketøy for små hundetenner. Eller kanskje blir hunden kvalm og kaster opp. Med et bur slipper i hvert fall bilen din slike problemer. Buret bør være tett i bunnen og et stykke oppover sidene, slik at hundens etterlatenskaper holder seg der. Så er det bare å ta buret ut av bilen og spyle det rent - mye enklere enn å rengjøre bilen.

Andre fordeler er at du kan åpne bildørene og være sikker på at hunden ikke sniker seg ut. Du kan også legge fra deg ting ved siden av buret i trygg forvissning om at hunden ikke får tak i det.

Skreddersydde bur

Det finnes i handelen bur som skreddersyes til den enkelte bil og hund. Et bur bør ideelt sett være litt lavere enn hundens hode når den sitter, slik at den stort sett må ligge i buret, det er tryggest. Buret bør også tilpasses hundens størrelse, og det er sikrest hvis hunden ikke har for stor plass. Du gir den selvsagt jevnlig pauser for å strekke på bena ved lengre turer.

En fordel er det også hvis buret kan påmonteres hjul, dersom du trenger å transportere hunden og buret utenfor bilen. Praktisk er det også om buret kan demonteres hvis det ikke alltid brukes.

Selv om bilen din er liten og hunden stor, er det mullig å få fatt i hundebur som passer. Sørg for at buret ikke har tette vegger øverst, da hindrer det utsikten bakover for sjåføren.

Det finnes mange transportbur på markedet, og det lønner seg å sjekke mange typer så du finner et som tilfredsstiller dine og hundens krav. For sikkerhetens skyld.

Rimelig hundeforsikring i GJENSIDIGE.

GJENSIDIGE
Sør-Trøndelag
7580 Selbu, tlf.: 73 81 79 00

POLARIS
Importør for Norge:
KELLOX
Tel: 64 94 50 00
Se den hos oss:

Gode tilbud på snøscooter, ATV og utstyr.
Stikk innom for en uforpliktende prat.

MOTOR & FRITID

7580 Selbu

Telefon/telefax: 73 81 76 44. Mobil: 946 55 123

Konsulentoppdrag
Produksjon
Opplæring
Internett
Salg

SelbuNett

www.selbunett.no

Selbu DataSats / Selbu IT-senter
Tlf. 73 81 75 47 - mobil 926 03 856 - faks 73 81 77 85

Resultatbørs

Utstilling

Akitaspesialen, Storsand Gård - Pinsa -99

Toshiko's Ry-Ke II Rikka (akita inu) — Olav Overvik
1AK - 3VK - CK - 4BTK

Suki-Suki Itamu-Go (akita inu) — Stig M. Berg/Wenche K.
1AK

Norsk Myndeklubb, avd. Trøndelag - 13.06.99

Insetlia's Black Bear (*Bamse*) (Irsk ulvehund) — Ingeborg Borseth
1AUK - 1AUKK - HP - 1VK - CERT - 1BHK - BIR - 4.BIS

Narvik Trekk- og Brukshunklubb - 19.-20.06.99

NUCh Toshiko's Ma-Ta Birk (akita inu) — Anders Bergvik
1CHK - CK - 1BHK - BIM

Norsk Ulvehundklubb, Spesial, Hunderfossen - 20.06.99

Insetlia's Black Bear (*Bamse*) — Ingeborg Borseth
1AUK - 4AUKK

NKK, Leangen - 26.-27.06.99

Draugens Netto (*Mira*) (hollandsk gjeterhund) — Elin Setseng
1JK - 1JKK - HP - 1VK

Modalens Bertil (engelsk setter) — Maria Rokseth
1AK

Suki-Suki Itamu-Go — Stig M. Berg/Wenche K.
2AK

Insetlia's Black Bear (*Bamse*) — Ingeborg Borseth
1AUK - 1AUKK - HP - 1VK - CERT - 2BHK - res.CACIB

Snorre Gode av Sverresborg (*Bonnie*) (labrador retriever) — Sigrid Edvardsen
1AK

Tomboys Sweet Simone (*Momo*) (cocker spaniel) — Wenche R. Krogstad
2JK

NKK, Bjerke - 14.-15.08.99

Snorre Gode av Sverresborg (*Bonnie*) — Sigrid Edvardsen
1AK

Trondheim Hundefestival - 28.08.99

Draugens Netto (*Mira*) — Elin Setseng
1AUK - 1AUKK

Icikarma's Egon Eberhart (*Emil*) (landseer) — Maria Rokseth
1JK - 1JKK - HP - 1VK

Insetlia's Black Bear (*Bamse*) — Ingeborg Borseth
1AK - 1VK - CERT - 1BHK - BIM (*ble Norsk UtstillingsChampion!*)

Tomboys Sweet Simone (*Momo*) — Wenche R. Krogstad
1AUK - 1AUKK

Norsk Retrieverklubb, Spesial, Tr.heim - 28.08.99

Snorre Gode av Sverresborg (*Bonnie*) — Sigrid Edvardsen
1AK - 4VK

Norsk Myndeklubb, Trondheim Hundefestival - 29.08.99

NUCh Insetlia's Black Bear (*Bamse*) — Ingeborg Borseth
3CHK - CK - res.BHK

Norsk Retrieverkl. avd. Tr.heim og Omegn, Tr.heim - 29.08.99

Snorre Gode av Sverresborg (*Bonnie*) — Sigrid Edvardsen
1AK

Steinkjer Hundeklubb, 05.09.99

NUCh Insetlia's Black Bear (*Bamse*) — Ingeborg Borseth
1CHK - CK - 1BHK - BIR - BIG - 5BIS

Draugens Netto (*Mira*) — Elin Setseng
1AUK - 1AUKK - HP - 1VK - CERT - 1BTK - BIR - res.BIG

Tomboys Sweet Simone (*Momo*) — Wenche R. Krogstad
1AUK - 2AUK - HP - 3VK

Tomboys Suger Rose (*Lita*) (cocker spaniel) — Wenche R. Krogstad
(1)AK - 1VETK - CK - 3BTK

Blodsporprøver

Norsk Retrieverklubb avd. Nord-Trøndelag, Ogndal, - 12.-13.06.99

Yoshi (akita inu) — Svein Åkervik
1. premie m/HP - prøvens 3. beste hund

Snorre Gode av Sverresborg (*Bonnie*) — Sigrid Edvardsen
1. premie

Suki-Suki Itamu-Go — Stig M. Berg
0. premie m/smultring

Tomboys Sweet Simone (*Momo*) — Wenche R. Krogstad
0. premie m/smultring

Norsk Retrieverklubb avd. Tr.heim og Omegn, Hovin - 21.-22.08.99

NVCh Tomboys Sugeer Rose (*Lita*) — Wenche R. Krogstad
1. premie m/HP - prøvens 2. beste hund

Midvinternattens Tanime (akita inu) — Stig M. Berg
1. premie

Snorre Gode av Sverresborg (*Bonnie*) — Sigrid Edvardsen
2. premie

Suki-Suki Itamu-Go — Stig M. Berg
3. premie

Tomboys Sweet Simone (*Momo*) — Wenche R. Krogstad
3.premie

Klubbmateriell

Overtrekksdress m/klubbmerke på ryggen, vindtett m/frottèfor, todelt, str. S, M, L, XL farge: burgunder/grønn/marineblå, ensf. bukse	kr. 600,-
Collegegenser m/klubbmerke foran, farge: mørk rød, str. M, L, XL	kr. 75,-
Klubbmerke, stoff	kr. 20,-
Klubbmerke, klister	kr. 10,-
Flatvevd vebb-bånd (*til seletøy/halsbånd*) farge: svart, pr. meter	kr. 15,-

Vi forhandler hundeutstyr og

HUNDEFÔR
LONE STAR®
HUBBARD

BlomsterBua
7580 Selbu

Wenche

B

POSITIVE fritidstiltak fortjener støtte . . .

Vi gjør det med glede . . . .

SELBU SPAREBANK